

TE DE RADA NË MAQI

Për kokë të Lumin vetë e pashë me këta dy sy të gjallë De Radën
Aspak nuk ishtemplakur
Bëmë edhe një fotografi para Kolexhit të Shën Adrianit
Dëshmitarë kam shokët e mi të fjalës
Priste e përcillte te ajo dritare e vtmuar:

Moj More e bukura More

Më njobhu edhe me Rinën e Milosaun një Lule mbillnin
(Ata kishin ndërruar *vetëm* kohë e hapësirë)
Bukë e kripë e zemër më shtruani dhe më përcollën në besë
Te një plep vra reje pushova pak ujë piva në një gurre
Tepër isha lodhur pluhurosur nga udha e largët
Pastaj trokita te një kangjele
Aty natën kalova
Ç'shoh: një det i tërë lotgjak ish mbyllur në të
Ngadalë e mora dhe e shfletova
Droja se e lëndo
Klithjeve fjalëve mall pikonte
E De Rada atje në kodër të pérhanë
Vazhdimisht hapte atë dritare të vtmuar

Moj More e bukura More

Kodrave luginave ktheva te Lama: luhej vallja e burrave
Në të zeza gratë këndonin: kur ta shoh martinën var
Një vogëlush sa Lumi im më tregonte se si gjyshi i tij Serembe
Kaherë kishte shkuar atje në Malet Arbëreshe
Për t'ia sjellë atë Mot të Madh
Buzëdetit syçelur i varrosin të vdekurit prapë
Me kangjele i mbulojnë me copa qelli me velëdeti me kripë
Në ëndrra çdo 'i qind vjet ndodh nga 'i tërmët katastrofal
Njerëz të mirë mund t'ju flas edhe shumëçka e kur të doni
Të gjallë De Radën e pashë me këta dy sy të mi
Aspak nuk ishtemplakur bëmë edhe një fotografi
Dëshmitarë kam shokët e mi të fjalës
Për kokë të Lumin nuk është e vërtetë se ai ka vdekur
Siç shkruan në *Historinë e letërsisë shqipe*

Moj More e bukura More

Këlthet ende ajo dritare e vtmuar dhe e hapur pérherë

Ali Podrimja

DA DE RADA A MACCHIA

Lo giuro su Lum, coi miei occhi vivo vidi De Rada,
per niente invecchiato,
ci facemmo perfino una foto davanti al Collegio di Sant'Adriano
ho testimoni i miei compagni fidati
stava in attesa ospitale a una finestra romita
Oh mia bella Morea
Mi riconobbe: coltivavano un fiore con lui Rina e Milosao
(Loro avevo solo cambiato il tempo e lo spazio)
Pane e sale e cuore mi offrirono, simboli di fedeltà ospitale,
Sotto un pioppo colpito dal fulmine giacqui, mi abbeverai a una fonte
Tropo ero stanco impolverato dal lungo cammino
Poi a un cancello bussai:
Lì trascorsi la notte.
Che vedo? Un mare di lacrime e sangue era in esso racchiuso
Piano presi a sfogliarlo
Per timore che avesse a scalfirsi
A ogni grido o parola gocciava di amore nostalgico
E lì De Rada sul poggio balzànò
Non faceva che aprire quella finestra romita
Oh mia bella Morea!
Per colli e vallate a Lama tornai: si snodava la danza virile,
In vesti di lutto le donne cantavano: "Al suo ritorno appenderò il fucile"
Un bambino con gli anni di Lum raccontava che l'avo Serembe
Lì tempo fa era andato sui Monti Arbëreshë
Per riportarvi il Tempo Grande
In riva al mare sotterrano ancora i defunti con gli occhi sbarrati
Con canti li coprono e squarci di cielo e sale e onde marine
Ritorna nei sogni ogni secolo una catastrofe sismica
Buona gente, potrò, se vorrete, parlarvi di tante cose
Vivo vidi De Rada con questi miei occhi
Per niente invecchiato e facemmo perfino una foto
Ho testimoni i miei compagni fidati
Lo giuro su Lum, non è vero che è morto
Come riporta la *Storia della letteratura albanese*
Oh mia bella Morea
Grida ancora quella finestra romita, aperta di giorno e di notte

traduzione di Vincenzo Belmonte

Ali Podrimja

Nato a Gjakovë (Kosova) nel 1942, morto a Lodèvre (Francia) il 21 luglio 2012. Laureato in Lingua e letteratura albanese all'Università di Prishtina, ha lavorato a lungo come redattore per il quotidiano *Rilindja*. Poeta, prosatore, critico letterario, pubblicista, ha pubblicato più di trenta opere letterarie. Ricordiamo soltanto *Thirrje* (1961), *Dhimbë e bukur* (1967), *Sampo* (1969), *Torzo* (1971), *Folja* (1973), *Credo* (1976), *Lum Lumi* (1982), *Drejtpeshimi* (1981), *Fund i gëzuar* (1988), *Zari* (1990), *Ishulli Albania* (1998), *Poezi* (1986), *Sampo 2*, (1980), *Torzo* (1971/1979), *Lum Lumi* (1982), *Ishulli Albania* (1998/ 2004), *Gjumi i tokës* (2007).

La critica letteraria lo pone ai vertici della poesia albanese contemporanea.